

Sygn. akt II Ca 990/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2016r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jerzy Dydo

Sędziowie: SO Maria Kolcz

SO Agnieszka Terpiłowska

Protokolant Bogusława Mierzwa

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2016r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z wniosku **H. G.**

przy udziale (...) SA w K. Oddział w W.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji uczestnika postępowania (...) SA w K. Oddział w W.

od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 28 września 2015r. , sygn. akt I Ns 855/15

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że oddalić wniosek i zasądzić od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania (...) SA w K. Oddział w W. kwotę 257 zł kosztów postępowania;

II. zasądzić od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania (...) SA w K. Oddział w W. kwotę 120 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

(...)

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni H. G. wniosła o:

1. ustanowienie służebności przesyłu polegającej na prowadzeniu eksploatacji sieci przesyłowej, należącej do uczestniczki – (...) SA w K. Oddział w W., w tym na prawie swobodnego dostępu i dojazdu do urządzeń przesyłowych w celu wykonania prac eksploatacyjnych, konserwacyjnych i remontowych oraz usuwania ewentualnych awarii sieci przesyłowej i jej rozbudowy (w ramach przestrzennych ustanowionej służebności i z minimalizacją uciążliwości dla wnioskodawczyni) oraz obowiązku znoszenia przez każdorazowego właściciela nieruchomości obciążonej ograniczeń i zakazów wynikających z istnienia urządzeń wchodzących w skład tej sieci, a także korzystania z nieruchomości obciążonych w sposób zgodny z aktualnie obowiązującymi przepisami dotyczącymi urządzeń przesyłowych, ochrony

zdrowia i życia ludzkiego – na nieruchomości dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) (W.) w pasach eksploatacyjnych, których oś zgodna jest z osią urządzeń przesyłowych, o szerokości – odpowiednio dla urządzeń: (...)– 4 m, ((...)), (...)– 4 m, ((...));

2. zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwoty 4.492 zł, tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowioną służebność z zastrzeżeniem, że w razie zmiany przeznaczenia przedmiotowego gruntu na budowlany w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego- wnioskodawczyni przysługiwało będzie roszczenie o dopłatę wynagrodzenia w wysokości odpowiedniej do zmiany ceny gruntu z tego tytułu i obniżki jego wartości spowodowanej usytuowaniem urządzeń przesyłowych;

3. zasądzenie od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni zwrotu kosztów niniejszego postępowania, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego (w tym podatku Vat i opłaty skarbowej od złożenia dokumentu pełnomocnictwa)

Uzasadniając zgłoszone żądanie wnioskodawczyni wskazała, że pismem z dnia 20 czerwca 2012 roku zwróciła się do uczestniczki postępowania z wezwaniem do uregulowania stanu prawnego elementów sieci przesyłowej, należącej do spółki energetycznej, posadowionych na należącej do niej nieruchomości, jednakże do zawarcia umowy ustanawiającej służebność przesyłu nie doszło. W tych okolicznościach spełnione zostały wszelkie warunki umożliwiające wystąpienie przez wnioskodawczynię z wnioskiem o ustanowienie służebności za wynagrodzeniem określone w art. 305² § 2 k.c., to znaczy na nieruchomości wnioskodawczyni znajdują się urządzenia, o których mowa w art. 49 k.c. należące do uczestniczki postępowania, która odmawia zawarcia umowy. Kierując się praktyką stosowaną przez biegłych rzeczoznawców oceniających wartość należnego wynagrodzenia z tytułu ustanowienia służebności przesyłu, wnioskodawczyni zażądała przyznania jej jednorazowego wynagrodzenia w wysokości 4.492 zł.

Wezwana w toku postępowania to udziału w sprawie K. G. w całości poparła stanowisko wnioskodawczyni.

Odpowiadając na wniosek (...) SA w K. Oddział w W. wniosła o jego oddalenie i obciążenie wnioskodawcy kosztami postępowania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 257 zł.

W uzasadnieniu odpowiedzi na wniosek uczestniczka postępowania wskazała, iż nie kwestionuje, że na nieruchomościach wnioskodawczyni i uczestniczki postępowania K. G. tj. działkach nr (...) w W. posadowiony jest 1 słup napowietrznej linii energetycznej niskiego napięcia zasilanej ze stacji (...), która wybudowana została przed 1945 rokiem i przejęta przez uczestniczkę postępowania na podstawie ustawy z dnia 8 marca 1946 roku o majątkach opuszczonych i poniemieckich. W 1992 roku przeprowadzony został kapitalny remont linii. Korzystanie od co najmniej 30 lat z nieruchomości, aktualnie należącej wnioskodawcy, uzasadnia przyjęcie dobrej wiary uczestnika postępowania jako posiadacza służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu. Domniemanie z art. 7 k.c. wskazuje, że uczestniczka postępowania jest w związku z korzystaniem z urządzeń przesyłowych posiadaczem służebności przesyłu w dobrej wierze. Ponadto na podstawie art. 339 k.c. i art. 341. K.c. domniemywa się, że ten kto faktycznie rzeczą włada jest posiadaczem samoistnym i posiadanie to jest zgodne ze stanem prawnym. Na podstawie art. 292 k.c. uczestniczka postępowania nabyła służebność gruntową w treści odpowiadającą służebności przesyłu poprzez zasiedzenie, ponieważ korzysta przez czas niezbędny do zasiedzenia z trwałego i widocznego urządzenia zlokalizowanego na nieruchomości wnioskodawcy.

Zaskarżonym postanowieniem wstępnym z dnia 28 września 2015r. Sąd Rejonowy w Kłodzku uznał roszczenie wniosku o ustanowienie służebności przesyłu za wynagrodzeniem na nieruchomości wnioskodawcy, położonej w W., działki nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Kłodzku prowadzi księgę wieczystą (...), za usprawiedliwione co do samej zasady.

Sąd Pierwszej instancji ustalił następujący stan faktyczny:

Jako bezsporną Sąd pierwszej instancji przyjął okoliczność posiadania na nieruchomości należącej do H. G. i K. G. urządzeń przesyłowych tworzących linię niskiego napięcia stanowiącą część składową przedsiębiorstwa (...) SA w K. Oddział w W..

W dniu 5 października 1992 roku nastąpił protokolarny odbiór końcowy i przekazanie do eksploatacji obiektu to jest sieci energetycznej niskiego napięcia w W., będącej przedmiotem wniosku o ustanowienie służebności przesyłu. Czynność ta dokonana została przez przedstawicieli, istniejącego wówczas, (...)

Działki obecnie oznaczone geodezyjnie numerami (...) w W. od 15 października 1978 roku do 2 stycznia 2002 roku stanowiły własność Skarbu Państwa. Po tym czasie, na podstawie decyzji (...) o nadaniu nieodpłatnym na własność nieruchomości w oparciu o regulację art. 118 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników, grunty te stały się własnością J. G.. 27 sierpnia 2002 roku założona została dla nich księga wieczysta w Sądzie Rejonowym w Kłodzku nr (...). Nieruchomość tą odziedziczyła wnioskodawczyni oraz uczestniczka postępowania K. G., w udziałach po 1/2 części, co potwierdzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 23 stycznia 2007 r.

Ze względu na inne toczące się z udziałem (...) S.A. w K. postępowania sądowe na tle służebności przesyłu, Sądowi z urzędu wiadomym jest, że utworzone zarządzeniem Ministra Energetyki z 31 grudnia 1952 r., (...) w W., przejęte zostało przez Zakłady (...) we W., na podstawie zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z 25 listopada 1958 r. W wyniku połączenia Zakładów (...) we W. z (...) w P., zarządzeniem Ministra Energetyki z 9 czerwca 1976 r., ostatnio wymienione przedsiębiorstwo, przejęło zadania i majątek obu. Przekształcone, zarządzeniem Ministra Górnictwa i Energetyki z 22 kwietnia 1985 r., w przedsiębiorstwo państwowe o nazwie (...) w P., zarządzeniem Prezesa Rady Ministrów z 30 grudnia 1988 r., podzielone zostało na odrębne przedsiębiorstwa, wedle istniejących w jego ramach wcześniej zakładów. W ten sposób, przedmiotowa linia przejęta została do eksploatacji przez (...) w W. powołane zarządzeniem Ministra Przemysłu z 16 stycznia 1989 r. Na bazie tego przedsiębiorstwa, aktem przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w spółkę akcyjną z 20 lipca 1993 r., sporządzonym w oparciu o zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z 20 lipca 1993 r., utworzono jednoosobową spółkę Skarbu Państwa, o tej samej nazwie, wpisaną do rejestru handlowego, postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 1 września 1993 r. Po połączeniu powstałej w ten sposób spółki akcyjnej ze (...) w J., która ją przejęła, powstała spółka działała pod kolejnymi firmami (...), (...), (...). Od 1 września 2011 r. jako spółka przejmująca, wszelkie prawa i obowiązki istniejącego pierwotnie (...) S.A. w W., przejęła (...) SA. w K..

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż opisany stan faktyczny sprawy ustalił na podstawie przedstawionych przez stronę dowodów z dokumentów, potwierdzających obecność na nieruchomości należącej do H. G. i K. G. urządzeń składających się na linię energetyczną niskiego napięcia, będącą częścią składową przedsiębiorstwa uczestniczącej w postępowaniu spółki energetycznej, jak również, losy prawne przedmiotowej nieruchomości oraz przekształcenia własnościowe po stronie przedsiębiorstwa energetycznego. Sąd pierwszej instancji nie uznał za udowodnione, okoliczności istnienia linii energetycznej w 1945 roku oraz przyjęcia jej w poczet środków trwałych przedsiębiorstwa energetycznego 29 grudnia 1976 roku, ponieważ przedstawiony przez uczestniczkę postępowania wydruk z monitora komputerowego jest niewystarczający. Nie stanowi on dokumentu, nie ma bowiem możliwości weryfikacji ani autora, podstaw, na których dokonano ewentualnych wpisów, chwili ich dokonania, wreszcie nie zawiera ewentualnego podpisu osoby uprawnionej to jego sporządzenia. Nie może zatem być uznany jako wystarczająca i wiarygodna podstawa uznania istnienia przedmiotowej linii energetycznej od 1945 roku, warunkująca zniszczenie się przesłanek nabycia ograniczonego prawa rzeczowego, zwłaszcza w kontekście wysokich wymagań formalnych stawianych w k.c. dla dokumentów dotyczących nabycia własności i ograniczonych praw rzeczowych na nieruchomościach. Dokumentem w sposób wiarygodny potwierdzającym istnienie linii energetycznej niskiego napięcia na nieruchomości należącej do wnioskodawczyni jest protokół z 5 października 1992 roku, w którym znajduje się w opis parametrów technicznych urządzeń przesyłowych, potwierdzony podpisami przez osoby dokonujące protokolarnego odbioru końcowego sieci i przekazania jej do eksploatacji. Dlatego też Sąd pierwszej instancji uznał, że najwcześniejszą możliwą datą dla rozpoczęcia ewentualnego biegu terminu zasiedzenia, odpowiadającego okresowi posiadania urządzeń, jest dzień w 5 października 1992 roku.

Zgodnie z art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio. Art. 172 § 1 k.c. stanowi, że posiadacz nieruchomości niebędącej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat 20 jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat 30 posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choć uzyskał posiadanie w złej wierze (§ 2 cytowanego przepisu). Wskazując na regulacje prawne znajdujące zastosowanie w okolicznościach sprawy dodać należy, że termin rozpoczęcia biegu terminu do zasiedzenia nie mógł rozpocząć się przed dniem 1 października 1990 roku w, bowiem do tego czasu obowiązywał uchylony ustawą z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny, art. 177 k.c. wyłączający w ogóle możliwość zasiadywania nieruchomości państwowych. Zważywszy, że od 15 października 1978 roku do 2 stycznia 2002 roku przedmiotowa nieruchomość stanowiła własność Skarbu Państwa, a zatem nie mógł on zasiadywać służebności na własnej nieruchomości, bieg terminu zasiedzenia mógł rozpocząć się najwcześniej od chwili prawomocności wpisu, powstałej na bazie przedsiębiorstwa państwowego, spółki akcyjnej (...). Z tą chwilą powstał podmiot zdolny do posiadania na swoją rzecz stanu prowadzącego do zasiedzenia służebności. Wcześniej istniejące przedsiębiorstwa państwowe działały w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. Wprawdzie po dniu 1 lutego 1989 roku przestała obowiązywać zasada jednolitej własności państwowej, lecz także po tej dacie, bez szczególnego aktu przeniesienia posiadania, przedsiębiorstwa państwowe jedynie sprawowały zarząd, powierzonym mu mieniem, nie mając wobec Skarbu Państwa stanowiska posiadacza. Nie istniał, więc stan prowadzący do zasiedzenia, bowiem posiadanie przysługiwało w dalszym ciągu właścicielowi. Posiadanie prowadzące do zasiedzenia możliwe od 21 września 1993 roku (data powstania spółki akcyjnej (...)) wykonywane było w ocenie sądu w złej wierze, która cechuje tego, kto wie albo wiedzieć powinien, że prawo własności przysługuje nie jemu, lecz innej osobie (por. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 7 października 2010 roku w sprawie IV CSK 152/10, LEX 707912). Posiadająca spółka nie miała żadnych podstaw przypuszczać, aby była w jakikolwiek sposób uprawniona do służebności, dla powstania, ale i przeniesienia, której wymagana jest forma aktu notarialnego. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 6 grudnia 1991 roku w sprawie III CZP 108/91 (OSNCP 1992, z. 4 poz. 48), mającej moc zasady prawnej, nie jest samoistnym posiadaczem w dobrej wierze osoba, która weszła w posiadanie nieruchomości na podstawie umowy mającej na celu przeniesienie własności, zawartej bez zachowania formy aktu notarialnego (por. też orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1997 roku I CKN 74/97, OSNC 1997, z. 11, poz. 171, czy też z dnia 27 kwietnia 2001 roku w sprawie V CKN 219/00, LEX 52414). Przyjmując, że bieg trzydziestoletniego terminu zasiedzenia, zakreślonego przepisem art. 372 § 2 k.c., na rzecz poprzedników prawnych uczestniczki postępowania, możliwy do zaliczenia do okresu jej posiadania, rozpoczął się najwcześniej 21 września 1993 roku, to na dzień złożenia wniosku, jak i orzeczenia w niniejszym postępowaniu, jeszcze nie upłynął.

Jako, że uczestniczka postępowania (...) SA w K. Oddział w W. jest obecnie właścicielem urządzeń przesyłowych (nie było to kwestią sporną i wynika choćby z domniemania posiadania oraz powołanych wyżej osób prawnych struktury przedsiębiorstwa przesyłowego), to zgodnie z brzmieniem art. 305² § 2 k.c., wg którego jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., to po stronie wnioskodawczym, jak również uczestniczki postępowania K. G., istnieje roszczenie o ustanowienie służebności za wynagrodzeniem w drodze orzeczenia Sądu.

Mając powyższe na uwadze Sąd pierwszej instancji w postanowieniu wstępnym uznał żądanie wniosku za usprawiedliwione, co do samej zasady.

Apelację od powyższego postanowienia wniosła uczestniczka postępowania zaskarżając postanowienie w całości i zaskarżonemu postanowieniu zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego (art. 292 k.c., art. 172 k.c. art. 285 k.c) przez uznanie, że zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu nie zasługuje na uwzględnienie, mimo korzystania przez uczestnika z trwałego i widocznego urządzenia zlokalizowanego na gruncie przez czas niezbędny do nabycia służebności przez zasiedzenie oraz uznanie, że bieg terminu zasiedzenia służebności przesyłu rozpoczął się dopiero od dnia 21.09.1993r;

2. naruszenie prawa materialnego (art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 7 k.c. i art. 352 k.c.) przez nieuwzględnienie dobrej wiary uczestnika postępowania, jako posiadacza służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Mając powyższe na uwadze skarżąca wniosła o:

1. uchylene zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku;
2. obciążenie wnioskodawcy kosztami apelacji;
3. zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje w kwocie 377 zł

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja była uzasadniona.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych w sprawie i Sąd Okręgowy te ustalenia przyjmuje w całości za własne, dokonując odmiennej oceny poczynionych ustaleń w zakresie oceny dobrej wiary uczestnika postępowania.

Należy zaznaczyć, iż zaskarżone postanowienie ma charakter orzeczenia wstępnego w rozumieniu art. 318 k.p.c. Rozstrzygając o apelacji poprzez jej uwzględnienie i w efekcie zmianę postanowienia i oddalenie wniosku, Sąd Okręgowy rozstrzygnął ostatecznie o żądaniu wniosku, przyjmując, iż istniały negatywne materialnoprawne przesłanki uzasadniające oddalenie wniosku przez Sąd pierwszej instancji nie zaś wydanie postanowienia wstępnego (por. wyrok SN z dnia 24 stycznia 2013 r., II CSK 279/12, Legalis, wyrok SA w Gdańsku z dnia 29 października 2014 r., I ACa 433/14, Lex).

W postępowaniu nieprocesowym dopuszczalne pozostaje wydanie postanowienia wstępnego o ile uzasadniają je okoliczności sprawy (por. uchwały SN z 16.3.2007 r., III CZP 17/07 Legalis; uchwała SN z 7.5.2010 r., III CZP 34/10 Legalis). Wnioskodawczyni wносиła o ustanowienie służebności przesyłu domagając się również jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie tej służebności. Przedmiotem rozstrzygnięcia pozostawała zatem zarówno zasada – istnienie podstaw do ustanowienia służebności, jak wysokość należnego wynagrodzenia za ustanowienie służebności, co w pełni uzasadnia dopuszczalność wydania postanowienia wstępnego w sprawie.

Słusznie Sąd pierwszej instancji przyjął, iż możliwość zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu powstała z dniem 1 września 1993 r. Przedsiębiorstwa państwowe bowiem do dnia 31 stycznia 1989r. (do zmiany art. 128 k.c.) pozostające odrębnymi od Skarbu Państwa osobami prawnymi, zgodnie z zasadą jednolitego funduszu własności państwowej, jedynie zarządzały przekazanym im mieniem, nie mając do tego mienia żadnych praw podmiotowych (por. postanowienie SN z dnia 6 września 2013 r., V CSK 440/12, Legalis i cyt. w nim orzecznictwo). Skarb Państwa był zatem właścicielem pozostającego w zarządzie przedsiębiorstw państwowych mienia. Dopiero zatem z momentem prywatyzacji i wyodrębnienia ze Skarbu Państwa przedsiębiorstwa państwowego i przekształcenia go spółkę akcyjną - (...) Spółkę Akcyjną w W. wraz z majątkiem dotychczas pozostającym jedynie w zarządzie można przyjąć, iż możliwe było zasiedzenie służebności. Zasiedzenie nieruchomości jest możliwe bowiem jedynie przez posiadacza nieruchomości niebędącego jej właścicielem (art. 172 § 1 k.c.). W sprawie stan faktyczny ustalony przez Sąd pierwszej instancji (niekwestionowany w apelacji) wskazuje, iż do 2 stycznia 2002 roku Skarb Państwa pozostawał właścicielem nieruchomości, na której posadowione są sporne urządzenia przesyłowe. Dopiero po tej dacie własność nieruchomości obciążonej nabył poprzednik prawny wnioskodawczyni i uczestniczki postępowania. Do chwili zatem prywatyzacji (...) S.A. w W. sporne urządzenia przesyłowe, którymi zarządzało dotychczas przedsiębiorstwo państwowe, posadowione były na nieruchomościach Skarbu Państwa. Nie było możliwości zatem, by przed tą datą przedsiębiorstwo państwowe, które jedynie zarządzało mieniem Skarbu Państwa mogło poprzez to zarządzanie urządzeniami przesyłowymi zasiedzieć służebność w imieniu własnym, nie było również możliwości by zasiedzenie mogło odnosić się do właściciela urządzeń – Skarbu Państwa, który jednocześnie pozostawał właścicielem

nieruchomości, na której urządzenia zostały posadowione. Nie miały zatem znaczenia ustalenia dokonane w sprawie odnoszące się do stanów faktycznych zaistniałych przed tą datą, w szczególności odnoszące się do daty posadowienia spornych urządzeń. W momencie bowiem wyodrębnienia z majątku Skarbu Państwa sprywatyzowanych podmiotów w postaci spółek energetycznych, sporne urządzenia przesyłowe już były posadowione na nieruchomości pozostającej obecnie własnością wnioskodawczyni i uczestniczki postępowania. Początek biegu terminu zasiedzenia zatem należy liczyć od daty, kiedy odrębna od Skarbu Państwa osoba prawna – jednocześnie właściciel urządzeń przesyłowych rozpoczęła we własnym imieniu posiadać nieruchomości, na których urządzenia zostały posadowione. Nie można uznać zatem, iż samo zarządzanie urządzeniami przesyłowymi w okresach poprzedzających wyodrębnienie Spółki Akcyjnej doprowadziło do posiadania służebności. Zarzuty apelacji zatem naruszenia w tym zakresie treści art. 292 k.c. i art. 285 k.c. pozostawały bezzasadne.

Zasadne natomiast pozostają zarzuty apelacji odnoszące się do naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa materialnego w postaci przepisu art. 172 k.c. w zw. z art. 7 k.c. w zw. z art. 352 k.c. w zakresie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny, iż skarżącą nie pozostawała w dobrej wierze w chwili objęcia w posiadanie spornej części nieruchomości.

Pojęcie dobrej i złej wiary nie zostało zdefiniowane w kodeksie cywilnym powszechnie przyjmuje się, również na potrzeby art. 172 k.c., iż pozostawanie w dobrej wierze oznacza błędne jednakże uzasadnione okolicznościami przekonanie o przysługiwaniu wykonywanego prawa. Sąd Okręgowy podziela poglądy wyrażone w orzecnictwie i doktrynie, iż dobrej wiary zasiadającego nie wyłącza wiedza o prawie własności nieruchomości przysługującym osobie trzeciej, a dobra wiara występuje wówczas, gdy ingerowanie w cudzą własność w zakresie odpowiadającym służebności rozpoczęło się w okolicznościach, które usprawiedliwiały przekonanie posiadacza, że nie narusza cudzego prawa (por. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2014 r., V CSK 87/13, Legalis, postanowienie SN 7 maja 2014 r. II CSK 472/13, Legalis). Domniemanie wynikające z treści art. 7 k.c. nie zostało w tym postępowaniu obalone. Należy zaznaczyć, iż wykonywanie prawa do posiadania nieruchomości w części w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu rozpoczęło się z chwilą wyodrębnienia poprzednika prawnego uczestniczki postępowania (...) S.A. w W.) ze Skarbu Państwa. Właściciel Skarb Państwa dokonał w dniu 20.07.1993r. przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa w oparciu o ustawę o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych z dnia 13 lipca 1990 r. (Dz.U. Nr 51, poz. 298). Spółka powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego pozostawała jednoosobową spółką Skarbu Państwa i wstępowała we wszystkie prawa i obowiązki przekształconego przedsiębiorstwa (art. 8 cyt. ustawy). Bilans zamknięcia przedsiębiorstwa państwowego stawał się bilansem otwarcia spółki, przy czym suma funduszu założycielskiego i funduszu przedsiębiorstwa stawała się kapitałem własnym spółki (art. 11 cyt. ustawy). Spółka zatem przejmowała cały majątek, który pozostawał w dotychczasowym zarządzie przedsiębiorstwa państwowego, w tym linie i urządzenia przesyłowe. Trudno założyć by w tych okolicznościach Skarb Państwa sprzeciwiał się korzystaniu z własnych nieruchomości przez prywatyzowane przez siebie przedsiębiorstwa, w niezbędnym do wykonywania założonych celów zakresie, dla których spółka została powołana przez Skarb Państwa.

O dobrej wierze decyduje moment objęcia nieruchomości w posiadanie. Późniejsze zmiany (w tej sprawie w zakresie własności nieruchomości i wiedzy jaką w tym zakresie z łatwością mógł uzyskać posiadacz) nie mają wpływu na ocenę dobrej wiary według obowiązującej w tym zakresie w kodeksie cywilnym zasady mala fides superveniens non nocet. Dwudziestoletni okres liczony od prywatyzacji przedsiębiorstwa minął w dniu 21.09.2013r. Pozew został wniesiony w dniu 11 marca 2014r. i nie przerwał biegu terminu zasiedzenia, które już nastąpiło (na podstawie art. 172 k.c. w zw. z art. 292 k.c.).

Sąd Okręgowy orzekł zatem co do zasady i całości powództwa przesądzając, iż skoro nie istnieje zasada odpowiedzialności to nie ma podstaw do ustalania dalszych przesłanek uzasadniających wniosek. Sąd Okręgowy zatem uwzględnił materialnoprawnej podstawy, których nie uwzględnił Sąd pierwszej instancji i zmienił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania zarówno przed I jak i II instancją Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 520 § 3 zd.1 k.p.c., biorąc pod uwagę, iż interesy uczestników postępowania w niniejszej sprawie pozostawały sprzeczne a wniosek

został w całości oddalony. Koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu przed pierwszą instancją ustalone zostały w oparciu o treść § 7 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (stosowanym na podstawie § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), i przed drugą instancją w oparciu o treść § 7 pkt 3 w zw. z § 12.ust. pkt.1 cyt. Rozporządzenia.

(...)

.